

Награда за истината.

Кжсно вечер пристигнал в село един пжтник и поседнал на камжк край една порта. В това време стопанина се връщал от полето.

„Ей, приятелю, защо седиш там?“ извикал му селянина. „Защо не си намериш подслон? Не е хубаво да спиш под открито небе“.

Пжтникжт отговорил:

„Не мога да си намеря подслон, защото имам привичка, за която хората не могат да ме тжрпят“.

Селянина запитал любопитно:

„Каква ти е привичката?“

Пжтникжт отговорил:

„Обичам да казвам всекиму истината“.

„Тжй ли?“ казал селянина. „Та това е добра привичка. Хайде тогава ела да гостуваш у дома“.

И пжтникжт отишжл сжс селянина в кжщи.

„Жено“, извикал селянинжт още от вратата, „поскоро слагай вечерята: доведох ти гостенин“.

Като яли, пжтникжт огледал всичко наоколо си. Той видял, че цялото семейство се сжстояло само от селянина, който имал перде на едното си око, и жена му, която имала само едно око. И имали те една котка, която сжщо имала само едно око и то сжлзело.

Като се наяли, селенина казал: „Е приятелю, ти се хвалеше, че навсякжде казваш истината. Кажй я и у нас де!“

„Не настоявай, любезни стопанино, защото, ако я кажа, ще ми се разжрдиш“.

„Не бой се!“ отговорил селянина.

Пжтникжт погледал още веднаж котката, мжжжт и жена му и казал:

„Ако не ме лжжат очите ми, вие трима — ти, жена ти и котката — имате само три очи“ ...

Какво станало по-нататжк?

Котката го издраскала, жената го наругала, а мжжа го натупал с дилафжт и го изпждил.